

ATME TIEF EIN! ATME AUS! (INSPIRĂ ADÂNC!)

Ciprian Albu

Zunächst ist es langweilig und schwer zu verstehen. Ich habe eine Seite zweimal gelesen, um zu verstehen, und das war der Fall bei den ersten zwanzig Seiten.

Dann fängt es an, Charme zu fangen und wird immer schöner, aufregender. Und Magie breitet sich langsam aus, sie wird mit Wörtern geschaffen. Ich habe Beziehungen und Abenteuer entdeckt, und ständig auf diesen fiktiven Charme wartend gelesen. Und ich habe ihn gefunden. Später. Aber er war da. Und die Lektüre wurde immer geheimnisvoller und faszinierender, und ich ein Fan von Fiktion. Ich las die letzten Seiten, das letzte

Abenteuer, ganz gespannt. Es hörte auf, als würde nichts folgen. Aber alles begann erst dann. Also ja. Es ist ein spektakuläres Buch. Selbst ich hätte nicht erwartet, dass ein rumänischer Schriftsteller so eine Geschichte schreibt.

Patricia Elena Grigoriu , clasa a IX-a B

CALL FROM AN ANGEL

(original title: L'Appel de l'ange)

By Guillaume Musso

In this book the author highlights how unexpected and full of surprises life is and how the future can change in a second.

Jonathan Lempereur had been one of the most famous cook in the world and Madeline Greene owned a flower shop. They lived far away from each other and they had not met yet. Their life seemed ordinary until one day... in an airport from Kennedy, Jonathan came across Madeline. They bumped into each other in the airport restaurant and then they made a big mistake: Jonathan took Madeline's phone and Madeline took Jonathan's phone. They didn't notice this and they went

further.

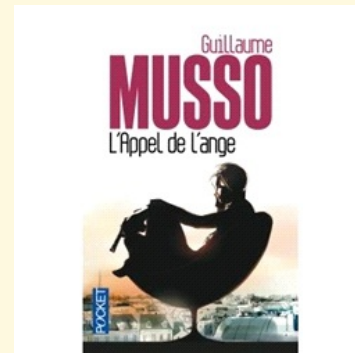
Jonathan flew to San Francisco, while Madeline flew to Paris. When they arrived at their destinations, they observed their mistake.

They managed to communicate with each other and they tried to send their phones back. Christmas was close and due to this busy time of the year, they didn't succeed. Of course, both Jonathan and Madeline were too curious, so they started to look in each other's phones. They discovered a lot of unexpected secrets and a lot of strange things about each other. While the story unfolds, the author always brings something which makes the readers look forward to finding out what is going to happen next.

After some attempts, Jonathan and Madeline finally met. A lot of questions and secrets were in their minds. Jonathan discovered that Madeline had been a policewoman and some years ago she had had to investigate a more special case. She had been expected to find a girl, Alice, but she had failed. Madeline had received a box with Alice's heart and then she thought she was dead. After this, she did not want to be a policeman anymore. Surprisingly, Jonathan met Alice after she had been declared dead. Thanks to Alice, Jonathan was now alive. A lot of secrets came out and created a strong relationship between Jonathan and Madeline who discovered that they were connected through several events from the past. They discovered that Alice had been part of both lives and she had influenced them a lot in the past, so they reached the conclusion that they had to start searching for the girl again, because, according to Jonathan, she was still alive.

This book describes perfectly how unforeseeable destiny can be and how complicated life is. I can say that this book is one of the best novels I have read, because I like the mix between romance, mystery and thriller. The author knows very well how to keep the readers in suspense until the end of the book. Moreover, every new chapter starts with an inspirational quote. My favourite one is: "Everyone is a moon and has a dark side which he never shows to anybody." – Mark Twain.

Monica Pascaru, clasa a XI-a A

BUTTERFLIES (FLUTURI)by *Irina Binder*

“A book is the life of the one who wrote it, who put feelings, thoughts, work and love into it. Books must be treated with respect.” This is the motto of the author, Irina Binder, who is also the main character of the book. So far, this book has been published only in Romanian and there is no translation in English. But I am sure that it will soon become accessible to people from other countries because every page of it is worth reading.

This story begins when Irina Binder, meets Matei at a party one evening. The book focuses mainly on the love that Irina develops for Matei and, as the time wheel

spins, she also begins to have more feelings for his brother, named Robert.

Irina has a good soul and is a kind person who helps everyone around her. The person who has taught her to be like this is her father. He grew up alone and, using his life experience, has given Irina a very good education. One of his ideas, which he often mentions is: “People come back again and again in places where they suffered, aware that they can't live without suffering.”

Irina's life story changes when she gets into Matei and Robert's house, and she is subjected to many obstacles in which many readers can find themselves. I strongly recommend anyone to try this book because it is very realistic, but it is also full of suspense and keeps you reading breathlessly till the end. I, at least, couldn't get away from it until the last page.

Yasmina Teodorescu, clasa XI-a A

L'ÉPOUVANTER

Joseph Delaney

Ma série de livres préférée est intitulée "L'Épouvanteur" écrit par Joseph Delaney. La série se compose de 13 tomes en 2017.

Au centre de l'histoire qui se déroule à Chipenden (une ville d'Angleterre) sont les légendes et les manifestations du surnaturel que doivent être contrôlés par l'épouvanteur de la région, John Gregory. Par exemple, l'une des légendes dit que seulement le septième fils du septième fils pourrait voir des choses dans le monde de l'au-delà, comme un vrai épouvanteur.

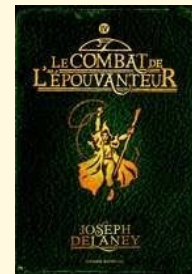

Au début de la série, John Gregory prend un nouvel apprenti, Thomas J. Ward, le narrateur. Tous les deux vont passer par de nombreux événements que mettront leur vie en danger, mais vont tester leur courage et la confiance l'un dans l'autre. Ils devront faire face aux fantômes, sorcières, vampires, gobelins, bugganes, harpies ou autres créatures de l'obscurité. Mais la chose la plus intéressante est que dans le livre appelé "Le sang du l'Épouvanteur" Tom et John Gregory affronteront sept sorcières de Transylvanie, en Roumanie, qui veulent ramener Siscoi à la vie, un vampire adoré par les forces des ténèbres de Transylvanie.

Oui, l'action dynamique et l'histoire en elle - même sont captivantes, mais la raison pour laquelle j'adore ces livres est derrière l'histoire.

C'est parce que je pense que ces livres illustrent vraiment l'interdépendance entre les gens et le pouvoir de l'amitié afin de réussir dans la vie. Et bien sûr, je suis fière de voir que la Roumanie est connue à travers les légendes de Transylvanie et qu'elle a suscité l'intérêt d'un écrivain étranger.

Alina Dorneanu, clasa a XI-a E

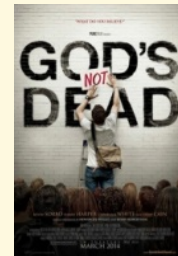
GOD'S NOT DEAD!

“God's not dead” is a drama film, directed by Harold Cronk, which is based on a debate between an atheist professor and a Christian student.

The plot of the movie is simple and the characters are not described in depth. However, I have decided to write about this movie because I loved the central debate and how it developed. The arguments on both sides seemed plausible and well-organized to me. The Christian side addressed usual questions like: if God is so good why does he allow all the war, etc. The answers pointed to the idea that it is nice that He forces us to do some introspection once in a while.

I recommend you to watch this movie only if you can read between the lines. If you make up your mind to do so, you can grasp some subtle lessons that this movie reminds us of. After the debate, anyone should draw their own conclusions, and everyone should remind themselves that we should never give up something we find right!

Alexandru Pașcu, clasa a XI-a A

DUNKIRK (2017)

Dunkirk is a movie released in summer 2017, directed by Christopher Nolan. Just like in every other film of Nolan's you are immersed into a fascinating world in which you either want to live or wish you could escape as fast as possible.

The movie focuses around the events which took place on June 4th, 1940. During World War 2, the British and French soldiers were stuck on the beaches of Dunkirk, in France, with the Germans right behind their backs. 400000 soldiers were saved from those beaches on that day because multiple British boats came to their rescue.

At the beginning, the movie gives you the feeling that you are actually watching a documentary, due to all the data provided in the first ten minutes. However, this is utterly necessary for you to understand the three plot lines. The first one, the mole, is the longest narrative, which takes an entire week. The second one, the water, covers one day and the last narrative, the air, lasts only one hour. All these three narratives are interwoven during the film, which makes you forget from time to time how long these narratives actually took. There is no main character in the film itself, although each narrative has one or two characters that stand out.

The script is less about lines and more about action which makes you even more attentive to all the small details. The cast is great, many of the actors being in their first blockbuster movie, which makes it seem even more natural. Last, but not least, the music is composed by the magnificent Hans Zimmer, which means that all the action has an epic sound associated with it.

Dunkirk is not just a movie that you can watch on a Friday night and expect it to not occupy your mind for long. It will make you feel the action. It will transform you in just another soldier whose only wish is to return home. It will make you cry and feel happy at the same time and it will literally carry you through all kinds of emotions. And after the credits, you will still think of the movie and wish it could last just a little more.

Mihaela Nechita, clasa a XI-a A

HACKSAW RIDGE - Fără arma în linia întâi

Frances M. Doss

Hacksaw Ridge este cel mai recent film regizat de către Mel Gibson, ecranizare după romanul *Fără arma în linia întâi* de Frances M. Doss și cu siguranță unul dintre cele mai memorabile. Mel Gibson ne lovește cu un film bazat pe o poveste reală din cel de-al Doilea Război Mondial. Filmul ne prezintă povestea extraordinară a soldatului Desmond Doss, interpretat de Andrew Garfield, care reușește să își salveze 75 de camarazi pe frontul de la Okinawa, refuzând categoric să atingă orice fel de armă.

Desmond Doss interpretat de Andrew Garfield este un băiat curajos din Virginia, care și-a promis că nu o să mai pună niciodată mâna pe o armă, după ce era să își omoare tatăl într-o ceartă. Hugo Weaving joacă în *Hacksaw Ridge* rolul unui tată care, fiind mistuit de efectele Primului Război Mondial, le interzice fiilor săi să se înroleze. În ciuda insistențelor, cei doi fii se înrolează voluntari, iar pentru Desmond apar probleme legate de refuzul său categoric de a folosi orice fel de armă. Chiar dacă el s-a înrolat ca medic pe front, Desmond va fi ridiculizat și maltrat de către ceilalți soldați și mai ales de sergentul Howell interpretat de Vince Vaughn și de capitanul Glover, Sam Worthington. Aceștia erau convinși că el va fi o problemă în tranșee, așa că vor încerca să îl facă să plece din armata. Datorită ambiției sale, el ajunge până la urma pe front, la Okinawa. Unitatea sa a primit ordin de a cuceri coasta Maeda, cunoscută și sub numele Hacksaw Ridge. Pe această stâncă abruptă de aproximativ 120 de metri, se aflau capcane și peșteri pline de soldați japonezi determinați să lupte până la capăt.

Dacă în prima jumătate din film am avut parte de mult umor și o poveste de dragoste frumoasă, cea dintre Desmond și viitoarea lui soție, Dorothy Schutte, în interpretarea actriței Teresa Palmer, în cea de-a doua jumătate s-a dezlănțuit Iadul. Mel Gibson reușește să redea atmosfera crudă și nemiloasă a războiului așa cum puține filme au reușit să o facă. Scenele de război sunt cât se poate de explicite și brutale, dar cu această ocazie Mel Gibson a ridicat ștafeta cât se poate de sus. Au fost multe persoane în sală care s-au strâns în scaune și tresăreau la vederea ororilor războiului, dar cu toate astea, sunt lucruri care s-au întâmplat și care nu ne fac decât să ne dăm seama că astfel de greșeli nu mai trebuie repetate. *Adrian Zacharievici, clasa a X-a A*

PLAYERUNKNOWN'S BATTLEGROUNDS

PlayerUnknown's Battlegrounds is a multiplayer online game developed by a Korean publisher, Bluehole, made with one of the best software for graphics and engines, Unreal Engine 4. The game is still in Early Access and will be released in December 2017 with a huge package of updates.

The game starts with 100 players and they need to descend by parachute on an 8 by 8 kilometers map inspired by a Russian region. You choose to go on any place of the map. Your job is to win the game by killing all your opponents one by one with the loot gained from the houses/zones placed on the map.

It seems that this will be the game of the year. It has a genuine gameplay based on the movie "The Hunger Games" and the games DayZ and H1Zi. This is a new genre on the game market, which is known as "Battle Royale." Because we are in 2017, we expect every game to have modern

graphics and, most importantly, a realistic type of gameplay. Everyone wants to shoot with a virtual gun as well as to see how it feels in real life if they use one. If you make the software engine realistic, you will have a huge number of fans. The reviews give this game a rating of 9.0 out of 10 so I recommend you to buy and play it like me.

Teodor Gânga, clasa a XI-a A

OUTLAST

Outlast is a single player, survival, horror game developed by the Canadian games company Red Barrels. Due to the violent and gory content of the game the persons under 18 are not allowed to play it.

The action in Outlast takes place in an abandoned asylum. After receiving some e-mails with information about the experiments that are being conducted there, the journalist Myles Upshur, the

main character, decides to go and see with his own eyes what is happening. After entering the asylum only with a camera which helps him see in the dark he manages to take some photos and get out of there in one piece. At first sight, it might seem easy but there are a lot of crazy and dangerous people who want to kill him inside the asylum.

Whistleblower is a DLC that comes with the main game, presenting

Sursa imaginilor cărți: INTERNET

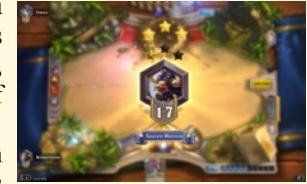
the story of the person who sends the emails. He is working at the company that is conducting the experiments and after he is caught giving confidential information he has to escape, saving his life. After playing the DLC, you will realise that the action is taking place at the same moment but in different parts of the asylum.

Radu Adumitroaie, clasa a XI-a A

HEARTHSTONE

Hearthstone: Heroes of Warcraft is a digital collectible card game (CCG) from Blizzard, which is not only free-to-play but also worth it for the fun it provides.

Your account gives you a large number of free cards from the start. You build decks by choosing a hero class and selecting 30 cards from your collection of minions, spells, and weapons. The heroes bring their own unique cards and abilities to the game. Playing earns you which you can use to buy packs of cards to your collection or to play in the Arena, a closed format where you draft a deck of and play against other Arena players.

Finely balanced matches often come down to a single card, and small mistakes have a large impact. Collecting cards with all the normal fun of a CCG. Pack openings have an accompanying animation that builds excitement, with the in-game narrator gleefully yelling out "Epic" and "Legendary" when you find exceptional cards. If you don't like what you have, you can always disenchant cards for another in-game currency called "dust" and craft the cards you really want.

The greatest feature of this game is that you can play it anywhere. The game runs on PC, iOS and Android, meaning you can play it on your bed, couch or even in the bathroom. Whether you enjoy the experience of theory-crafting to build your decks or just take one from the internet and enjoy the competition of a single match, *Hearthstone* is a blast.

In the end, *Hearthstone* is a game I truly recommend you all to play because of the simple yet exciting play-style that it offers. As far as I am concerned, it isn't a game that should be played competitively, but mostly for fun.

Alexandru Popescu, clasa a XI-a B

Lumea copilăriei

Sunt o adolescentă visătoare, plină de speranțe și idealuri ce îmi lucesc în adâncul sufletului, precum boabele sfinte de cleștar. Sunt neînsemnată în fața naturii, a frumuseții, a nemuririi, însă, precum o stea căzătoare, vreau să las în urmă o pulbere de lumină care să călăuzească și să descrețească frunțile multor generații.

Iubesc literatura și arta, deoarece sufletul meu sensibil vibrează ca o coardă aurie a unei harpe desprinse din mâinele de ceară ale îngerilor divini. Aceste deziderate se evidențiază încă din primii ani de viață, din copilărie, care m-au format pentru a deveni o adolescentă cu o gândire abstractă și despre care îmi place să vorbesc cel mai mult.

Copilăria, vremea sfântă a fericirii, a fost dintotdeauna zugrăvită în tablouri feerice. Ca o rafală dulce, ea invadează filele timpului și le umple de fericire, dar și de regretul unui vis rătăcit în sertarele sufletului. Copilăria- acest imperiu al ludicului, în care orice mic gest ne încântă ființa - este, de fapt, o oglinda a inimii fiecăruia. Toți uităm să fim din nou copii în vârtoarea halucinantă a vieții. Dar acest cuvânt "uitat" reprezintă esența care deschide colțișorul în care ne-am păstrat amintirile, tainele și încântarea. Jocurile copilăriei, în care toți ne regăsim în șterse parfumuri, mireasma caldă a vremurilor trecute ne-au făcut să creștem într-o armonie, într-un echilibru de un adevărat farmec. Acestea ne pregătesc pentru obstacolele prin care vom trece. Ludicul aceluși timp care nu iartă, dar care te lasă să mai guști odată din dulcele celui ce-a trecut, ne mângâie sufletul fiecăruia.

Lumea copilăriei a fost, este și va fi un imperiu al jocului.

Cătălina Burlea, clasa a IX-a F

Rătăcind cu luna

Amurgul mă învăluie cu brațele lui de mătase. Mă apropiu de fereastra veche a bunicii pentru a privi tabloul magnific, unde luna, o palidă regină, se plimbă pe infinita pânză.

Tineretea și dorința de a o admira este imensă și astfel mă duc în grădină. Privind această regină am observat cum stelele, crinii cerului, dansează de bucurie la răsărirea acesteia pe pânza albastră infinită. Această amforă care se plimbă pe marea cerului emană o lumină îmbietoare. Admirând împrejurimile, îmi cad în suflet și în minte gânduri fără număr. În acel moment mi-am dat seama că lumea se clădește în cercuri concentrice și în inele magice, plecând de la acel loc privilegiat, sufletul.

După puțin timp, se aude vântul care geme la auzirea gândurilor mele și care dorește cu multă ardoare să asculte și altele. Tristă, de realizarea acestui lucru, nu vreau să mai meditez, însă luna insistă.

Contemplând timpul, o frunză pică irosită. Prin căderea ei, am descoperit că, indiferent de ireversibilitatea timpului, acest fenomen sustras cunoașterii, unele lucruri dețin puterea de a rămâne neschimbate, intangibile, precum căderea frunzei. Datorită forței divine și a focului lăuntric ce mă guvernează, am puterea de a rupe barierele timpului și de a vedea simplitatea lucrurilor.

Viața, darul dumnezeiesc cu care am fost binecuvântați, este o plasă de experiențe, în care,

fără voia noastră suntem captivi. În seara aceea de neuitat, sub clar de lună am realizat cât de frumoasă, inedită și interesantă poate fi viața.

Cătălina Burlea, clasa a IX-a F

Caruselul vieții

Într-o încăpere de un alb imaculat și foarte luminoasă stătea la o masă dezordonată însuși Dumnezeu, făcând planuri pentru crearea geniului artistic. Condeiu de aur ce îl ținea în mână strălucea la atingerea foi albe pe care scria Creatorul.

Mâna I se ridică brusc, mai citi o dată ce scrise, puse hârtia pe masă, iar aceasta dispăru în mod miraculos. Totul rămase neschimbat pentru o secundă, dar în următorul moment, acel loc se transformă într-o cameră cu pereții viu colorați, un pat fără așternuturi și un birou vechi la care stătea un bărbat cu părul negru ciufulit și ochii căprui pătrunzători, pierduți în zare. Ținea în mână un stilou căruia i se uscă penița de la atâta așteptat. O strălucire oarbă apăru și dispăru în ochii acestuia. Bărbatul își focaliză privirea pe foile goale ce le avea în față, luă stiloul, îl

înmuie în cerneală și începu a-l plimba pe hârtia ce, încetul cu încetul, prindea personalitate. Povestea ce-o avea în minte se contură sub ochii mei pe foile din fața sa. Stiloul parcă fermecat îl transportă într-o lume fantastică.

Razele argintii ale lunii treceau prin fereastra prăfuită a unei case mai bătrâne ca lumea. Acolo stătea și, se spune, că încă stă o zână transformată într-o bătrână cu chipul brăzdat de riduri și nasul strămb. Ea umblă din casă în casă, căutând pe cineva care s-o ajute cu treburile prin gospodărie, iar, de va fi vrednic, zâna-l va răsplăti. Într-o zi a ajuns în fața unei case mari cu ferestre de cristal și uși din lemn masiv. Zâna bătu la ușă cu mâna ușor tremurândă. Din casă ieși o fată de o frumusețe rară, cu părul bălai lăsat lejer pe umeri, cu ochii verzi ca iarba după ploaie și buzele de un roșu subtil ce îți atrăgea atenția imediat. Bătrâna a întrebat cu tremur în glas :

- Bună ziua, fata mea... , dar nici nu termină propoziția, că fata-i închise ușa-n nas.

Ușa se redeschise și, în lumină, ieși o fată cu față acoperită de funingine și părul castaniu prins într-o coadă ciufulită.

- Doriți ceva ? întreabă fata cu un glas mlădios.

- Caut o persoană suficient de miloasă ce ar vrea să mă ajute cu treburile prin gospodărie.

- Aș veni cu mare drag, de mama vitregă m-ar lăsa...

Călimara cu cerneala se vărsă, nelăsându-mă să văd ce scrie în continuare. Bărbatul căută în disperare niște șervețele pentru a salva cât mai mult din operă. Simțea cum roșește la gândul că munca avea să-i fie pierdută din cauza unei mici greșeli. Din fericire reuși să salveze tot ce scrise.

Undeva sus, într-un alt colț de dimensiune, Divinitatea privea cu mândrie la ce a reușit să facă. L-a ajutat să creeze opera...

Ana Muraru, clasa a VII-a A

Zuhause

Zuhause ist kein Wort.

Zuhause ist ein Gefühl.

Wärme, Komfort, Sicherheit.

Zuhause ist kein Wort.

Das Haus ist nicht nur ein Ort zum Leben.
Das Haus ist die Reflexion der ersten Schritte
Das Haus ist von der Außenwelt versteckt.
Das Haus ist nicht nur ein Ort zum Leben.

Die Familie ist der Grund, warum man so ist, wie man ist.

Die Familie ist ein Abendessen, ein Streit, ein Vorwurf.

Aber zur selben Zeit bedeutet die Familie aufrichtige Liebe.

Die Familie ist der Grund, warum man so ist, wie man ist.

*Ciolpan Camelia, clasa a XI-a A, Mențiune
la Concursul Internațional de Creație „Calistrat Hogaș”,
Ediția a VIII-a, 2017, Secțiunea Creație literară,
Subsecțiunea Poezie*

plus infinit

Lume,
De ce nu mă satur de iubit?
De ce chiar dacă sufăr, tot sunt fericit?
De ce nu știu ce să fac?
Zac și toate-n capul meu se sparg.

Lumea trece, lumea simte,
simte tot ce-mi trece-n minte,
sint că nu mai sunt cuvinte
să exprim gânduri iubite,
lăsa-te și apoi găsite,
pe pământ, printre morminte
aproape-ngropate, mințite
Mituite cu bani și grăbite,
au luat decizii negândite,
sunt sentimente îngrădite
oferite cadou, niciodată primite.
Inimi înjunghiate de mii de cuțite,
privite cum se sting, topite,
omorâte de oameni. Oglinde.

Numărul iubirii este plus infinit.
Lume,
De ce nu mă satur de iubit ?
Dan Gavrilă, clasa a XI-a F

Un actor...

“Singur, singur, singur...”;
Parcă știu poezia,
Dar drept să fiu nu-mi amintesc
Sfârșitul sau menirea.

Eine Friedensformel?

Frieden ist etwas, von dem wir alle träumen.
Egal ob es um inneren oder allgemeinen Frieden
geht,
Zwischen Personen oder zwischen den Völkern,
Zwischen den Menschen und ihrer
Vergangenheit.

Viele Genies haben versucht,
Dieses sensible Thema zu behandeln
Und sie fanden kein Rezept des Friedens.
Wie wäre es möglich, eine Friedensformel zu
finden?
Und wie könnten wir ihn behalten,
Wenn in der Welt
Lange kalte Krieg herrschen?

**Pascaru Monica, clasa a XI-a la
Premiul al III-lea
la Concursul Regional cu participare națională
„Soli ai păcii”, Ediția a IV-a, 2017,
Secțiunea Creație literară în limba germană**

Și nici că aș putea să închei
Povestea ce veșnic repet,
Căci piesa-mi cere doi actori,
Iar cortina cade-ncet.

Publicul...nu mai așteaptă,
Se revoltă, vrea final.
Mulți se plictisesc și pleacă

Das Leben ohne Frieden

Unser Leben ohne Frieden
Ist fast nichts, fast leer.
Ohne Frieden ist die Welt
Nur ein Ziel voller nichts.

Wenn man im Frieden lebt,
Hat man auch weniger Sorgen.
Das Leben ist schöner
Und die Welt glücklicher.

Der Frieden kann die Familie sein,
Die Verwandten und die lieben Leute.
Jeder kann, in einer Welt ohne Gewalt,
Glücklich mit der Familie leben.

Jeder hat mindestens einmal gefragt,
Wie es das Leben wäre,
Wenn es keinen Frieden gäbe:
Immer traurig und nackt

**Pascaru Monica, clasa a XI-a la
Premiul al III-lea
la Concursul Regional cu participare națională
„Soli ai păcii”,**

În culise... e-ntunerice,
Frig ori șoapte, dar e bine;
Un actor în propria-i lume
Populată doar de sine.

Alexandru Luca, clasa a XI-a

Das Haus – der konvergierende Punkt der Wege und der Rückkehr

„Stein und Mörtel bauen ein Haus. Geist und Liebe schmücken es aus.“ sagt ein unbekanntes Sprichwort.

Ein Flughafen wo die Flugzeuge des Glücks ankommen und woher die Flugzeuge der Traurigkeit abfahren, ein Bahnhof wo die Züge voll mit Lächeln stationieren und woher die Züge voll mit Tränen abfahren. Steine voll mit Gefühlen, Böden, die alle Schritte begreifen und Wände, die alle Geschichten kennen...für alles steht ein einziges Wort: HAUS.

Das Haus ist ein Tempel, der in der Mitte des Universums steht. Es ist ein Symbol der Zuflucht, der Sicherung, eine mütterliche Brüstung, woher man weggeht und wo man immer zurückkommt. Das Haus ist eine Freistatt, die man für etwas „Besseres“ verlässt, aber nach kurzer Zeit merkt man, dass seine Seele dörrt. Warum? Weil nirgendwo wie zu Hause ist. Ein heiliger Platz der Sicherheit, seelischer Überschwang und Refugium. Das Haus ist der einzige Ort, das ungeduldig und liebevoll wartet, wenn man keinem Ort gehört.

Wenn ein Kind sein Leben beginnt, unterscheidet es den ersten Lichtschimmer in seinem Zuhause. Dieser bietet ein zugehöriges Gefühl dieses Platzes an. Das Gefühl wird das ganze Leben in seinem Herzen aufblitzen und wird seine Seele warm behalten. Das erste Wort, der erste Schritt, die erste Information, das erste Gefühl...alles fühlt das Kind in seiner Ecke der Welt die man „Zuhause“ nennt.

Seitdem wir, die Menschen, Kinder sind, lernen wir, dass die Welt ein stufenloser Marathonlauf ist. Wir finden das Haus wie ein Platz, der uns in eine andere Dimension umsetzt. Wo die Zeit und der Standort uns gehören...wo unsere Seele und unsere Gedanken sind...wohin wir gehen, wenn wir fühlen, dass wir Wahrheit und Begradigung brauchen.

Aber die Zeit vergeht sehr schnell...wir wachsen immer schneller und werden von reinen Jugendlichen die Erwachsenen, die sich immer, was am besten ist, wünschen. Unser Zuhause wird zur Gewohnheit, zur Routine und wir wollen diese verlassen. Wir wollen das Unbekannte untersuchen, weil wir unzufrieden von Allmende werden. Deshalb, was vorher ein Flugzeug für unsere Gefühle war, wird unser Flugzeug, mit dem wir nach einem besseren Leben fliegen.

Obwohl wir am Anfang, wenn wir das Haus verlassen, glauben, dass es überall besser ist, bleibt unser Zuhause in einer Ecke unserer Seele jenen Ort, wo wir uns gebildet haben, wo wir zu lernen gestartet haben, wo wir Menschen geworden sind...unsere Auffahrrampe der Einführung.

Unser Hauptziel im Leben ist der Erfolg. Niemand und nichts kann uns davon halten. Entlang dem Weg des Erfolgs wird die Vergangenheit zu einem Schatten. Wir vergessen, wo wir angefangen haben und wo der Anfang war...wir vergessen über unser Zuhause. Trotzdem bleibt der Lichtschimmer seit dem Anfang des Lebens in unserer Seele vergessen. Er blinkt immer auf. Nach langer Zeit merken wir, dass nicht der Erfolg am wichtigsten ist, sondern wir und unsere Familie. Die Erinnerungen überfluten uns und der Lichtschimmer blinkt immer stärker auf. In diesem Moment setzt sich das Leidwesen ein...das Leidwesen, weil, was früher unser heiliger Temel war, zu einem einfachen Platz wurde.

Der Weg nach Hause ist jetzt eine Folter. Ein Weg voll von Bedeutung und Durchführungen. Wir merken, dass wir nicht mehr das sind, was wir früher waren...wir merken, dass wir vergessen haben, was uns wie Menschen gebildet hat.

Und das Unvermeidliche steht vor uns...das Bewerten. Die einzige Sache, die ungeduldig und liebevoll auf uns wartet...die Schaukel der Erinnerung, der Stapel zwischen der Vergangenheit und der Gegenwart...unser Zuhause. Ein andauerndes Element zwischen zwei eindeutigen Welten, die sehr verschieden sind...aber beide werden von einem sinnvollen Wort gebunden.

Wir bemerken jetzt, dass das Haus nicht ein Haufen von „Stein und Mörtel“ ist, sondern ein Heiligtum unserer Seele...es ist ein konvergierender Punkt der Wege und der Rückkehr.

*Ioana-Georgiana Purcaru, clasa a XII-a A, Premiul I, la Concursul Internațional de Creație „Calistrat Hogaș”, Ediția a VIII-a, 2017,
Secțiunea Creație literară în limba germană, Subsecțiunea Eseu*

Woran denkt man, wenn man das Wort „Familie“ hört? Für mich ist „Familie“ ein Wort, das sehr passend für mein Volk ist. Familie bedeutet ein sehr trauriger Tag, wenn nichts in Ordnung ist und man nach Hause kommt und seine wichtige Mitmenschen von seinem Leben alles machen, was sie können, damit man sich besser fühlt. Familie ist der Tag, wenn man sehr glücklich ist und alles, das man machen möchte, ist, mit der Familie seine Glücklichkeit zu teilen.

Die Rumänen haben sehr viele Traditionen, für Ferien, für Essen, für Aktivitäten. Aber, wenn man diese untersucht, kannst man sehen, dass fast alle im Haus mit der ganzen Familie stattfinden. Was machen zwei Geliebte, wenn sie heiraten? Sie suchen einen Platz nur für sie selbst, wo sie zusammenleben können. Und an diesem Platz, bringen sie ihre Glücklichkeit, jeden Abend, wenn sie zu arbeiten aufhören. Später wird dieser Platz zu ihrem Haus.

Wenn ich länger daran denke, kann ich sagen, dass das Wort „Familie“ Haus bedeutet. Und ich vermute, das Wort „Haus“ bedeutet dasselbe für jeden Menschen. Kann sich jeder erinnern, wie es war, wenn er ein Jugendlicher war? Bestimmt. In jenem Zeitraum haben die Freunde mehr als die Familie erwogen. Aber einmal gab es Streit mit den Freunden und das Herz war gebrochen. Und wenn man in so einem Moment Hilfe und Unterstützung gebraucht hat, ist man zurück nach Hause gegangen.

Man hat dort eine liebevolle Mutter gefunden, die immer auf ihm gewartet hat. Dann war sie sehr traurig, aber sie hat ihrem Kind geholfen, weil sie es sehr viel liebt. Und wenn man wieder glücklich war, hat man noch einmal das Haus verlassen. Man ist älter geworden und man musste eine Universität besuchen. Man ist in eine andere Stadt umgezogen und man hat seine Familie immer seltener gesehen. Aber man ist zurück nach Hause gekommen, als Ferien waren. Und selbst wenn man ein Erwachsener war, hat man sich im Haus, mit der Familie wie ein Kind gefühlt. Man wurde geliebt und geschützt.

Die Zeit ist vergangen und man ist älter geworden, man hat die Liebe gefunden und man war zufrieden mit seinem Leben. Man mochte heiraten, aber man brauchtest Hilfe von seiner Familie und das war nicht ein Problem, weil die Eltern immer dabei waren, um die Kinder selbst glücklicher zu machen. Seine Geliebte/Sein Geliebter ist ein Teil von seinem Haus geworden und man hat angefangen, mehr Zeit zu Hause zu verbringen, weil dort der einzelne Platz war, wo man mit guten oder schlechten Situationen angenommen war.

Das Haus war nur ein Platz. Es war ein Gefühl, das bedeutet Vereinbarung, Opfer, Entwicklung und auch Verantwortung. Man hat in seinem Haus seine Eltern gesehen, als sie auch glücklich oder traurig waren und sie waren ein Beispiel. Man hat erkannt, dass man besser als sie sein muss, wenn man seine eigene Familie hat. Man mochte, dass seine Kinder verstehen, dass der Weg nach Hause, der Weg nach Glücklichkeit ist. Das ist was man gefühlt hat, als man immer zurück nach Hause gekommen ist.

Aber ich, als ich nach Hause gegangen bin, habe ich begriffen, dass ich dort meine Vergangenheit, meine Gegenwart und auch meine Zukunft sehen kann. Und ich war zufrieden dort mit allem, weil niemand mich wie an anderen Plätzen kritisieren mochte. Dort waren die Mitmenschen nicht eifersüchtig oder schlecht mit mir und sie haben nicht nur die schlechten Dinge an mir gesehen. Sie haben meine Entwicklung und mein Potenzial gesehen und sie haben mir geholfen, damit ich dieses verbessere. In meinem Haus habe ich die Farbe von meinem Herzen gesehen und sie war nicht schwarz, weil ich dort nur gute und positive Dinge tun mochte. Ich könnte niemals mein Haus vergessen, weil ich begriffen habe, dass man sich selbst ist, wenn man allein ist.

Und am Ende möchte ich sagen, dass wir, die Rumänen nicht vergessen müssen, dass unser Haus auch unser Land ist und wir müssen uns, nicht schlecht oder unterlegen fühlen, wenn wir sagen, dass wir Rumäne sind. Wir haben sehr kluge und starke Leute in unserem Land und ich habe Vertrauen, dass wir eine sehr schöne Zukunft haben werden. Was wir machen sollen, ist uns nicht mehr mit den anderen zu vergleichen. Wir müssen nicht besser als die anderen sein, wir müssen die beste Variante von uns sein.

Und niemals vergessen, dass wenn man allein bleibt, der einzelne Platz, der auf mit der ganzen Liebe auf dieser Welt wartet, sein eigenes Haus ist. Es ist der Platz, wo man immer zurückkehrt, um sich selbst zu finden.

*Julia-Veronica Fecioru, clasa a XI-a B, Premiul al II-lea la Concursul Internațional de Creație „Calistrat Hogaș”,
Ediția a VIII-a, 2017, Secțiunea Creație literară în limba germană, Subsecțiunea Eseu*

Frieden

„Der Frieden“ ist ein kurzes Wort mit einer tieferen Bedeutung. Es stellt die Harmonie zwischen den Dingen und Wesen dar. Diese hängt von dem Lebensumfeld der Leute und ihrer Mentalität ab. Zum Beispiel im Tierreich wird der Frieden immer aufrechterhalten, weil er eine natürliche Sache, die durch äußere Einflüsse selten gestört wird, ist. Im Gegenteil ist die Situation in der Welt der Menschen ganz anders.

Wir sind mit Vernunft begabt und das macht den Unterschied zwischen unserem Frieden und ihrem Frieden. Natürlich kann nicht überall Frieden nicht existieren kann. Denn das Gute auf der Welt hat einen Gegner, die Gewalt. Und die Gewalt entsteht, wenn die Menschen nervös und aggressiv sind.

Die Gewalt verschlimmert alles und das ist der Grund, für den die Menschen versuchen müssen, sie zu verringern und zu vermeiden.

Man kann zwei Arten des Friedens unterscheiden: den Frieden des Geistes und der Frieden der Welt. Am häufigsten sind diese beiden miteinander verknüpft. Die Menschen sind gestresst und haben keine Zeit sich, zu entspannen und das Leben genießen. Diese Dinge machen sie sehr nervös und reizbar. Wenn die Leute glücklicher wären oder wenn sie mindestens versuchen würden, glücklicher zu werden, würde sich die Welt verändern, mit Hilfe des Friedens. Und wenn sie die anderen, so wie sie sind, annehmen würden, gäbe es keine Kriege auf der Welt.

Ich hoffe, dass sich immer mehr Menschen das Zitat von John Lennon als Motto aneignen werden und der Frieden und nicht der Gewalt und die Kriege in der Welt herrschen wird. „Stell dir vor, dass alle Menschen ihr Leben in Frieden leben. Du wirst sagen ich bin ein Träumer, aber ich bin nicht der Einzige. Ich hoffe, dass du dich uns eines Tages anschließt und die Welt wird Eins sein.“ (John Lennon)

Maria Moroșanu-Humă, clasa a IX-a B, Premiul al II-lea la Concursul Regional cu participare națională „Soli ai păcii”, Ediția a IV-a, 2017, Secțiunea Creație literară în limba germană

Gewalt zerstört Leben

Gewalt ist die Waffe der Schwachen.
Gewalt ist die letzte Zuflucht der Inkompetenz.
Gewalt ist alles, was Menschsein entstellt.

Gewalt findet man an zu vielen Orten,
In der Schule, auf der Straße, manchmal zu Hause.

Eine Frau, die eine toxische Ehe fortsetzt,
Versteckt ihr eigenes Schicksal.
Und ein Kind, das geschlagen wird,
Wird andere mit seiner Stahlhand bestrafen.

Wer unter den Wölfen lebt,
Lernt, wie man schreien muss.

Passt auf euch auf und bleibt weg vom Skandal.
Reagiert nicht gleich auf Gewalt.
Beruhigt die Geister, wenn ihr könnt.
Und wenn ihr es nicht könnt, bedeutet es,
dass der Geist des Aggressors gefärbt ist.

Gewalt ist kein Freund!
Es ist ein Feind, das Leben vernichtet!
Die Menschen, die das Leben unschuldiger Wesen
zerstören,
Müssen bestraft werden.
Lasst ab jetzt Frieden auf ganzer Welt geben!
Seid gut und handelt friedlich!
Verlasst die Gewalt beiseite,
Da, ohne sie, die Welt viel besser wäre!
Geht auf die Suche nach Liebe!

*Camelia Ciolpan, clasa a XI-a A
Mențiune la Concursul Regional cu participare
națională „Soli ai păcii”, Ediția a IV-a, 2017,
Secțiunea Creație literară în limba germană*

Die traurige gegenwärtige Welt

Jeder kennt jene Augenblicke, wenn man lange über die Frage „Was ist meine Rolle auf dieser Welt?“ nachdenkt und jeder weiß, wie schwer es ist, darauf eine Antwort zu finden. Niemand kann den Sinn des Lebens finden, ohne die Grundlage des Lebenswegs zu kennen...DEN FRIEDEN.

In einer Welt, die von Streit, Krieg, Hass und Kampf für die Hegemonie dominiert wird, hört man das Wort 'Frieden' immer öfter. Warum? Weil die Menschen haben wollen, was sie behalten können. Und es geht nicht nur um den inneren Frieden, sondern um Frieden im Allgemeinen. Diese sind wie zwei instabile Wände, die in jedem Moment fallen können. Der Frieden ist nicht alles für uns, aber was sind wir trotzdem ohne Frieden? Nur wackelnde Schatten auf der Erde.

Tropfen fallen über das Feuer, Licht das in der Dunkelheit zu scheinen versucht oder Dämonen, die von Flucht träumen? Es ist nur das Selbstgefühl... Man befindet sich in einem stufenlosen Kampf mit seiner inneren Welt... ein Kampf für den Frieden. Aber der ist nur ein vager Begriff für die Menschen, ein Begriff für den man kämpft, aber den man nicht verstehen kann.

Man will immer die Bedingung des mittelmäßigen Menschen überschreiten, man will ein ausnehmender Mensch, ein Perfektionist werden. Jeden Tag ist der Mensch ein Schlachtfeld, wo das Vergnügen und die Untugenden gegen die Vorbilder kämpfen, wo das Gehirn gegen das Herz protestiert, wo sich der Körper und die Seele streiten. Und alles nur für eine Einbildung... Man glaubt, dass das Ende dieses Kampfs der Frieden ist. Aber es ist nicht so. Man will immer mehr und man wird nie alles bekommen, weil man den Sinn des Friedens nicht versteht.

Alles was man fühlt, überträgt man nach außen. Und jetzt kommt die Frage „Warum ist die gegenwärtige Gesellschaft so?“. Weil man sein inneres Schlachtfeld in einen Kampf gegen die Familie, die Kollegen, die Menschen... gegen alles verwandelt. Von einem Menschen zum anderen verbreitet sich dieser Kampf wie eine Malaria. Man ist nur eine Ansammlung von Knochen und Fleisch...ein Schatten ohne Seele, ein Irre der Kraft.

Menschen ohne Menschheit: ein Paradox, das eine Antwort ist. In einer Welt, wo die Kriege immer natürlicher vorkommen und wo hunderte schuldlose Menschen jeden Tag sterben, lebt man nur für sich selbst.

*Ioana-Georgiana Purcaru, clasa a XII-a A, Premiul I la Concursul Regional cu participare națională „Soli ai păcii”,
Ediția a IV-a, 2017, Secțiunea Creație literară în limba germană*

Mein Haus – meine Oase der Liebe

Ich drücke die Klinke und ich spüre den süßen Geruch von Kuchen.
Eigentlich spüre ich den Geruch von Sorgfalt und Zuneigung,
Die meine Großmutter allen Mitgliedern unserer Familie anbietet.

Ich finde auf dem Bett ein Fotoalbum.
Eigentlich finde ich die Geschichte der Personen, die
ich so viel liebe
Und die mich genauso viel lieben und schätzen.

Ich sehe meine Mutter, die sich wie jeden Abend auf dem Bett im Wohnzimmer ruht.
Eigentlich sehe ich eine Heldin, die ihren Akku für einen neuen Kampf lädt.
Ihr Verdienst ist das Lächeln auf meinem Gesicht.

Ich sehe das Gebäude, in dem wir alle leben.
Eigentlich sehe ich einen Berg von Emotionen
Die wir alle jeden Tag empfinden und die uns Energie geben.

*Monica Pascaru, clasa a XI-a A,
Poezie participantă la Concursul Internațional de Creație „Calistrat Hogaș”,
Ediția a VIII-a, 2017, Secțiunea Creație literară, Subsecțiunea Poezie*

Alexandru Lăpușneanul

Important acesta este
Poartă nume de poveste
E personaj principal
Și un mare criminal.

Odată, a fost un tron
Pentru un anume Domn.
Iar el s-a întors să ia
Ce lui i se cuvenea.

De boieri fiind trădat,
(Se făcuse-un mic tratat)
El a pierdut deodată
Coroana, Moldova toată.

Dar revine cu spahiii
Să omoare toți boierii.
El dorește răzbunare
Peste fostele hotare.

Începând cu cei mai mici,
Cei mari au intrat în frici.
El e rău și sângeri,
Bagă boierii-n sicriu.

De soție nu se teme,
Nimeni nu-i face probleme.
Foarte, foarte dușmănos,
Sabia-i taie până la os.

Are ură pe-nstăriți,
Ruxanda-l scoate din minți.
Sângeros și foarte sadic,
El este un personaj static.

„Nu mă vreți pe mine,
Eu vă vreu pe voi!”
Și-a făcut o piramidă:
45 și încă 2.

De frică și de oroare
Lumea vrea să îl omoare.
Un mare manipulator,
Pe Moțoc îl împinge spre popor.

După foarte multe crime,
Pe boieri a reușit să-i dezbine.
Au fugit cu toții
De lancia morții.

Spre finalul vieții sale,
Lăpușneanu-a dat în boale.
Suferă și-n pat stă-ntins,
Mitropolitul crede că s-a stins.

Acesta, în agonie,
Amenință de nebulie,
Încă e impunător:
„Plecați de-aici că vă omor!”

De pe tron, pe pat el este
Spre sfârșitul de poveste.
Acum, că este și călugăr,
Aruncă potcapul ca pe-un bulgăr.

Apar Stroici și Spancioi
Alergând să prindă loc,
Pe călău ei vor să-l vadă
Înainte să-l pună „în ladă”.

Soția nu știe ce să spună,
Spancioi vine cu-o idee bună:
Pe tiran să-l otrăvească
Și cum moare să-l privească.

Boierii îi dau otravă,
Și în chinuri stau să-l vadă,
În agonie și durere,
Într-un final, acesta piere.

De protagonist scăpați,
Se retrag toți ușurați,
Fiecare-n treaba lui,
Și cu frica Domnului!

Sergiu Gripcă, clasa a XI-a D

Der Frieden

Wenn es kein Frieden in der Welt wäre,
Könnten wir nicht leben.
Ohne Frieden und Liebe,
Wären wir alle nur eine Erinnerung.
Wir alle haben einen Wunsch:
Kriege und Leid
Sollte es nie mehr geben.
Wir wollen Frieden und Harmonie.
Deshalb feiern wir so oft
Den Frieden, den wir so sehr lieben,
Mit Zeichnungen, Gedichten,
Gesang und so viel Freude.

Camelia Ciolpan, clasa a XI-a A
Mențiune
la Concursul Regional cu „participare
națională „Soli ai păcii”,
Ediția a IV-a, 2017,
Secțiunea Creație literară în limba

EXPERIENȚE UNICE LA TEATRUL TINERETULUI

Orice experiență marcantă are un debut. Începuturile mele alături de Teatrul Tineretului sunt încă de pe vremea în care eram boboacă și nu aveam o idee clară despre ce înseamnă teatrul și valorile morale care vin alături de acesta.

Nu voi uita niciodată momentul când am pășit pentru prima dată în sala mare a teatrului, la fel cum nu voi uita nici lecțiile subtile despre dragoste și viață ale piesei “Contra iubirii”. Deși o piesă profundă pentru cei 15 ani ai mei, impactul a fost puternic. M-a făcut să-mi pun întrebări... Cochetând și cu literatura, teatrul m-a determinat, încet, dar sigur, să mă îndrăgostesc de misterele din spatele replicilor, de diferitele tipuri umane și, nu în cele din urmă, de fiecare piesă la care am fost prezentă. Oricare nou spectacol mă îmbogățea sufletește și ajungeam să înțeleg societatea în care trăiam la un nivel mult mai înalt, mai profund. De-a lungul anilor, arta teatrală m-a ajutat să mă redefinesc și să evoluez din punct de vedere etic, întrucât simțeam dorința de a mă regăsi întotdeauna în unul dintre personajele prezentate pe scenă, cu scopul de a-mi răspunde la multele întrebări despre viață pe care le aveam.

Pe lângă toate piesele la care am râs sau am plâns, am avut onoarea să-l cunosc pe unul din actorii mei favoriți în cadrul concursului “Ceai,

poezie, teatrul”, context în care am început să simt cu adevărat “fenomenul Piatra-Neamț” ca o parte din mine. Încă mai țin minte toate gândurile și emoțiile pe care le aveam înainte de întâlnirea în sine.

Toate acestea au dispărut, din fericire, când Dragoș a intrat în “camera verde” și, cu un zâmbet pe față, s-a prezentat și a început să-mi facă introducerea în lumea teatrului așa cum o trăiește el în fiecare zi. Așa cum am mai spus-o, să cunoști un actor pe care îl admiri din toate punctele de vedere este una din acele clipe când îți vezi visul cu ochii și de aceea sunt recunoscătoare că mi s-a oferit o asemenea șansă.

La începutul verii trecute m-am hotărât să-mi destăinui o parte din emoțiile trăite de-a lungul timpului, prin intermediul unei scrisori adresate arhivei spectatorilor, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de când teatrul poartă numele de Teatrul Tineretului. Cuvintele mele au fost citite de actrii teatrului în seara aniversării, alături de multe alte pasaje trimise de către oameni care și-au început cariera la Piatra-Neamț și pentru care, acest loc minunat rămâne un punct remarcabil de plecare. De asemenea, am mai participat, alături de colegii mei, la un tur ghidat al teatrului unde ni s-au prezentat demonstrații de sceno-tehnică, garderoba, Sala Studio “Corneliu-Dan Borcia” și multe alte mistere ale clădirii.

Am luat, de asemenea, parte și la vernisajul “Actrii și spectatorii T.T.”, conceptul și pozele aparținând Mihaelei Jipa care și-a dorit să aducă actrii alături de oameni de diferite profesii și ocupații, astfel stabilindu-se o conexiune inedită între aceștia și public. Alături de mama mea, am avut o conversație deschisă cu domnul Victor Giurescu, care ne-a spus multe din poveștile și trăirile sale din postura actorului.

Ultimul proiect din care fac parte și cel de care mă simt cea mai mândră este dat de prezența mea în jurul de liceeni al Festivalului de Teatru. Acest proiect a ajuns la cunoștința mea încă din vară și mi-am dorit să particip la această mișcare unică tocmai datorită iubirii mele pentru artă și capacității mele critice când vine vorba de aceasta. Jurizarea noastră a constat în receptarea a zece spectacole din festival dedicate liceenilor și mai apoi deliberarea unei singure piese care ne-a cucerit, atât inima, cât și perspectivele.

Concluzionând, mi-ar plăcea ca voi, tinerii elevi ai Colegiului Național de Informatică, să vă deschideți noi orizonturi la T.T. și să nu ratați nicio oportunitate de a vă îmbogăți cultural. Nu uitați! Totul a început cu un bilet la teatru!

Mădălina Amărieuței, clasa a XII-a E

CHOUETTE ...c'est chouette!

Prin teatru, actorul transmite emoții filtrate prin sinele sau. Publicul merge să vadă o piesă de teatru, mai puțin pentru a analiza cu mintea și mai mult pentru a simți cu inima, pentru a capta emoțiile pe care le transmite actorul și pentru a transmite înapoi emoțiile sale. E un schimb energetic între actor și public. Se cheamă iubire. Și emoție.

Când vorbesc de trupa „Chouette”, vorbesc despre actorie cu opt elevi de clasele IX-XI, coordonați de două profesoare minunate, Raluca Ene și Teodora Hulpoi.

Viața unui elev „actor” nu este ușoară. Există săptămâni întregi de repetiții, o garderobă și un decor scenic ce trebuie puse la punct, replici și mimici învățate și perfecționate. Dacă ne întrebăm însă imediat ce am ieșit de pe scenă, în spatele cortinei și în aplauzele publicului, dacă viața în Chouette este frumoasă, vă vom spune că nu am schimba-o pentru nimic în lume. Atunci când e bine, când lumea râde, plânge, aplaudă sau pur și simplu „e cu tine” e un moment unic care îți „dă aripi”. Atunci când nu iese, apar o mulțime de neliniști: „ce n-a fost bine?”, „suntem talentați sau mai bine ne lăsăm?”, deoarece ne dorim să ne facem profesoarele mândre, să ducem numele de „Chouette” mai departe și, mai ales, să ne simțim noi înșine bine.

În teatru trebuie să te pui în pielea personajului. Pe scenă poți să-ți exprimi în siguranță furia pe care nu o poți exprima la coadă la supermarket

sau jalea că al tău nu mai e ori iubirea pentru cel care nu te vrea. La teatru poți proiecta fantezii și îți poți trăi sentimentele într-un mod sănătos, fără să rănești pe nimeni, ba chiar să bucuri în același timp oamenii din public. Asta am simțit noi că trebuie să facem și asta am făcut. Și a fost bine.

Ce putem să vă spunem însă este că am trăit la maximum perioada petrecută la Buzău la Festivalul de teatru bilingv „Eugen Ionescu” și că nu regretăm nicio clipă că am făcut asta.

Ca și în anii anteriori, trupa „Chouette” a Colegiului Național de Informatică, formată din Ioana Afemei, Anda Brașoveanu, Mihaela Cădere, Simina Ifrim, Iustina Turnea, Sergio Popovici, Ștefan Socola și Emilian Vârgă a participat la Festivalul de Teatru Bilingv „Eugen Ionescu” din Buzău, la cea de-a noua ediție. În ziua de 25 noiembrie, pe scena *Teatrului George Ciprian*, am prezentat piesa **Sarâda (La ville du bonheur parfait)**, piesă despre care putem afirma că a fost scrisă parcă cu litere de aur pe hârtie și însuflețită pe scenă.

Au participat în total 14 trupe la secțiunea de limbă franceză venite din județele Botoșani, Buzău, Neamț, Cluj, Argeș, Teleorman, Gorj, Ialomița.

În ciuda concurenței formidabile, am câștigat **Premiul I**.

Am urcat pe scenă și ne-am primit premiul pentru care am muncit, dar mai ales, tot acolo, am avut parte de aprecierea juriului și a publicului. În ropotele de aplauze și îmbrățișările doamnelor profesoare, am știut ca, da! avem ce căuta pe scenă, că toată munca noastră era recompensată.

Ioana Afemei și Ștefan Socola, clasa a XI-a F

INFOZOOM – ARTA DE A PRIVI

„Există o mulțime de momente ce merită immortalizate, păstrate și împărtășite. Probabil acest gând m-a ajutat să descopăr fotografia și să dezvolt o pasiune pentru aceasta. Eu, o cameră foto și natura, un vis devenit realitate.”

Mara Păduraru, clasa a XI-a B

Octavian Matei, clasa a IX-a D; Mara Păduraru, clasa XI-a B; Ionuț Costea, clasa a VII-a B; Ana-Maria Mitrea, clasa a X-a E;

*„Fotografia este o citire a realului.”
Richard Avedon*

Miruna Sofrone, clasa a IX-a A; Cristian Cojocărița, clasa a IX-a A; Coordonator prof. Gerard Preisler

TRADIȚIA CALENDARULUI DE ADVENT LA CNI

Adventul este perioada premergătoare Crăciunului și începe în a patra duminică înainte de marea sărbătoare, când la romano-catolici începe și noul an bisericesc. În timpul Adventului fiecare zi ar trebui să îi îmbogățească sufletește pe cei care îl serbează, să îi bucure și să îi introducă treptat în atmosfera de Crăciun. Două tradiții menite să mențină viu spiritul Adventului, originare din Germania secolului al XIX, și preluate și de alte țări europene, inclusiv de țara noastră, sunt Coronița de Advent și Calendarul de Advent.

Calendarul este confecționat din diferite materiale și conține 24 de ferestre, corespunzătoare zilelor de pe 1 până pe 24 decembrie, în spatele cărora se ascunde fie un mic desen, fie un mesaj, o bomboană sau alte dulciuri. Atrăși de tradiția Calendarului de Advent, mai mulți elevi ai Colegiului Național de Informatică, coordonați de doamna profesor Elena Mitrea, au decis să confecționeze și ei calendare, pe care le-au umplut cu dulciuri, citate sau mesaje și au organizat o expoziție cu vânzare în data de 28 noiembrie la Cinema Dacia, banii strânși fiind donați Fundației Împreună pentru Solidaritate Socială din Piatra-Neamț.

Calendarul din imagine a fost oferit ca premiu și a fost câștigat de Diana Damian, în cadrul unui alt proiect, realizat de Carmen Cozma, Radu Crăciun, Sergiu Darie, Ilinca Fron, Iustin Grigorcea, Bianca Munteanu, Diana Prisecaru, Alexandru Pascu și Bianca Țoca. Aceștia au realizat un calendar on-line care poate fi accesat la adresa <http://calendaradvent.go.ro>. Deschizând ferestrele calendarului, vizitatorii vor fi conduși într-o călătorie prin lume, pentru a vedea cum sărbătoresc Crăciunul diferite popoare. Linkul către calendar a fost postat pe pagina de Facebook a colegiului și pentru a oferi ocazia de a se bucura de el, a fost organizat un concurs. Persoanele care au distribuit postarea au participat la tragerea la sorți pentru a câștiga calendarul handmade oferit ca premiu. Și vizitatorii calendarului on-line vor putea câștiga un premiu, și anume un „altfel” de brad de Crăciun, confecționat de elevii organizatori, dacă vor răspunde corect la întrebările zilnice care se regăsesc în spatele fiecărei ferestre.

Bianca Munteanu, Diana Prisecaru, clasa a X-a A
Bianca Țoca, clasa a IX-a A

VOLUNTARIATUL - un alt sens în viață!

Să fii voluntar înseamnă să oferi timpul, energia, dispoziția și abilitățile tale unei organizații caritabile, unor diferite asociații fără a avea așteptări financiare. Din punctul meu de vedere, voluntariatul aduce o mulțime de beneficii oricărei persoane, indiferent de statutul său social, dar mai ales elevilor și studenților. Implicarea în acțiunile de voluntariat oferă experiență în diferite domenii de activitate: muzică, divertisment, ecologizare, IT, dezvoltare personală.

Plăcând muzica, am dorit să particip la festivalul de muzică internațională Volare, care s-a desfășurat la noi în oraș. Emoționată, m-am înscris ca voluntar și am avut parte de o experiență minunată. Am cunoscut tineri din mai multe țări, alături de care am participat la diverse activități și cu care am legat prietenii.

Treptat, am realizat că eu vreau să fiu de folos comunității, să ajut cât mai mult. Prin asociația *Ajungem Mari*, am oferit zămbete și cunoștințe copiilor dintr-un centru de plasament. Acomodarea a fost mai dificilă, dar am devenit o soră mai mare pentru copiii din acel loc.

Următorul proiect în care sunt implicată este *Comunitatea Noastră*, unde alături de alți colegi am participat la ecologizare și la montarea băncilor de la Cercul Gospodinilor, pe muntele Cozla. O altă acțiune propusă de această asociație a fost *Festivalul de Altceva*, care s-a bazat pe comunicare nonformală. În cadrul acestui festival, mi-am îndeplinit visul de a cânta pe o scenă.

De curând, mi-am descoperit o nouă pasiune: teatrul. Am avut ocazia de a bea un ceai cu actrița, Sabina Brândușe, îndrăgită de nemțeni. Iubind teatrul, am vrut să fiu aproape de această lume deosebită și m-am înscris ca voluntar la Festivalul de Teatru.

Participarea la voluntariat m-a ajutat să devin dintr-o persoană timidă, retrasă, o persoană prietenoasă, încrezătoare în forțele proprii. Voluntariatul rămâne un mijloc puternic de autodezvoltare și un mod prin care poți arăta că ești activ și îți pasă de ceea ce se întâmplă în jurul tău.

Camelia Ciolpan,
clasa a XI-a A

PREOCUPĂRILE MELE

De mic curios și neastâmpărat, am căutat mereu moduri de a-mi petrece timpul învățând lucruri noi. Așa s-a întâmplat și acum ceva timp, prin clasa a III-a, când am pus pentru prima dată mâna pe un calculator. Eram captivat de multitudinea de utilități pe care le avea un singur dispozitiv.

Cu timpul, învățând din ce în ce mai mult despre acest univers, informatic, virtual, am început să îmi doresc să creez anumite programe, nu doar să le folosesc. Asta s-a întâmplat prin clasa a V-a, când, împreună cu niște colegi de clasă, am creat începutul a ceea ce urma să fie mult mai mare. Aveam un server de Minecraft, care, la acea vreme, era un joc foarte popular. Am început să învăț din ce în ce mai mult, iar asta m-a ajutat să fiu mereu în fruntea concurenței, când ne luptam pentru numărul de jucători de pe server. În aproximativ doi ani, am dezvoltat o comunitate de câteva mii de oameni, distrându-ne împreună pe multitudinea de servere de Minecraft, SA:MP, Counter-Strike și alte jocuri. Am selectat pe parcursul timpului oameni care s-au remarcat și i-am luat în echipa de administrare și conducere. Mâna mea dreaptă a fost un băiat din Focșani, cel care a fost alături de mine mereu și în orice circumstanțe. În această perioadă am învățat o multitudine de limbaje de programare, tehnici de administrare, de comunicat cu un număr mare de persoane, am dezvoltat capacități de motivare a unei echipe și mi-am creat un „mindset” de lider, lucru pe care l-am realizat cu mult după aceea.

Au trecut anii, am ajuns în clasa a VIII-a, înconjurat de colegi care erau nehotărâți ce liceu să aleagă. Pentru mine nu se punea problema, fiindcă văzând cât de frumoasă e lumea informaticii și a creației digitale, drumul m-a ales pe mine, nu viceversa. Dintre toate liceele, cel mai mult mi-a surâs Colegiul Național de Informatică, crezând că aici îmi voi îmbunătăți abilitățile dezvoltate de-a lungul timpului. Clasa a IX-a a fost CEA MAI FRUMOASĂ parte din viața mea de până acum. A fost PERFECTĂ! Eram unul dintre cei mai buni la majoritatea materiilor și deja știam toată materia de la informatică pentru clasa a IX-a și a X-a pentru că eu eram deja un mini programator în domeniu. Pe la

jumătatea clasei a IX-a, am simțit că e vremea să merg mai departe, afacerea pe care o manageriam nemaiavând același farmec. Așa am și făcut! În câteva săptămâni, mi-am anunțat intenția și am făcut un final frumos și lipsit de regrete, fiecare pornind mai departe pe drumul său cu experiența acumulată. Vacanța de vară dintre clasa a IX-a și a X-a a fost o perioadă interesantă de tranziție pentru mine, perioadă în care am încercat să îmi găsesc un scop în a crea ceva ce să îmi aducă un câștig mult mai mare decât ceea ce făcusem până la acel moment. A fost o vară complexă, iar oportunitățile păreau să vină din o multitudine de direcții. Eu, băiat tânăr, curajos, dar lipsit de experiența vârstei, m-am apucat de învățat și de făcut câte am putut: am învățat să codez pentru Android și IOS, ceea ce nu știam până atunci, am început să mă documentez legat de hardware și reparații calculatoare, probleme și rezolvări (Nu probleme de matematică!), photoshop și toată suita Creative Cloud, aplicații de design și CAD, hacking, backdooring și am petrecut mult timp pe sisteme de operare diverse (MacOS și Linux). Pe scurt, mi-am lărgit universul de cunoștințe mai mult decât simplul soft al unui calculator. La început de clasa a X-a eram plin de cunoștințe în toate domeniile informatice. Dar, cum materia școlară a început să devină din ce în ce mai complexă, nu puteam să țin pasul și cu școala și cu ceea ce învățam eu pe cont propriu, fiindcă ambele necesită atenție. Așa că am redus motoarele în ceea ce privește preocupările mele. Clasa a X-a a trecut foarte repede, aproape că nici nu am simțit-o. A fost o perioadă cu o oarecare stagnare (Mare greșeală!). Cel mai important eveniment din punct de vedere școlar a fost participarea la concursul ProSoft, unde am luat locul I la categoria soft educațional. (Yess!) Timpul a trecut și am ajuns și în vacanța de vară a clasei a X-a! Atunci am decis să îmi cumpăr un aparat foto profesional și să încep să fac poze fiindcă asta e una din micile mele plăceri. În paralel, m-am apucat și de compus muzică electronică. Am început să root-ez telefoane și să repar diverse probleme software, să schimb sisteme de operare, etc... În mare, să învăț tot ce se poate și despre smartphone-uri.

Mă bucur enorm pentru tot ce am ales să fac până acum, pentru că fiecare alegere m-a adus cu un pas mai aproape de ceea ce sunt acum. De mic am fost un antreprenor idealist și cu vise mărețe, și, zic eu, acest lucru mă face să îmi doresc să fac atât de multe lucruri, care uneori nu e de preferat, dar mereu mă motivează să învăț lucruri noi și să rămân în fruntea activităților pe care le desfășor!

Justin Grigorcea, clasa a XI-a A

FRANȚA - ȚARA IUBIRII

De mică am visat să ajung la personajele mele favorite, îndrăgite, din țara basmului, Disneyland. De fiecare dată îmi imaginam o scenă dintr-un desen animat cu minunatele personaje ale poveștilor, iar vara aceasta mi s-a împlinit dorința.

Mie îmi plac voluntariatele. Trei ani la rând, am participat la un festival de muzică internațională, Volare. Prin intermediul acestui festival, am primit un email din partea coordonatoarei festivalului, în care mă invita într-o excursie la Paris. Eu am acceptat invitația și am așteptat cu nerăbdare să plec la drum. Era visul meu din copilărie să ajung în Disneyland.

A venit și ziua de 20 iunie, în care a început adevărata mea aventură. Îmbarcați în autocar, alături de ceilalți copii de toate vârstele, care făceau parte dintr-un ansamblu vocal am pornit la ora 04:30 dimineața cu destinația Franța. Am traversat Ungaria, unde am dormit o noapte la un hotel. Apoi am trecut prin Austria și Germania. Am continuat apoi drumul către Disneyland, acolo unde ne-am și cazat.

În prima zi, am intrat în lumea fascinantă a personajelor animate, vizitând castelul acestora. Acolo m-am întâlnit cu personajele mele îndrăgite, făcând o poză cu ele. Apoi, ne-am plimbat prin parcul de distracții, unde erau multe tobogane, bărcuțe pe apă, trenulețe și multe altele. Ne-am urcat într-un trenuleț, care făcea turul întregului parc, unde fiecare locușor reprezenta câte o țară, cultura și tradițiile ei. Spre seară, am asistat la parada personajelor de desene animate. Totul a culminat cu un spectacol de artificii și lumini colorate, care a luminat tot cerul. Era un tablou inedit. Era exact cum am visat.

În a doua zi, am vizitat Parisul, capitala Franței, cu toate frumusețile lui. Am fost impresionată de Champs-Élysées, una dintre cele mai faimoase străzi din lume și de măreția Turnului Eiffel. Turnul Eiffel este considerat cel mai cunoscut simbol al Franței. Acesta este o construcție pe trei etaje, realizată

din oțel și atrage o mulțime de vizitatori. Are o înălțime de 300 de metri, care variază în funcție de condițiile atmosferice. Variațiile sunt cauzate de dilatarea aliajului metalic. Apoi am parcurs câțiva kilometri pentru a ajunge în orașul Amboise, unde se afla castelul regal Amboise. În apartamentele regale, mobilierul era gotic și pe pereți erau tapiserii. Turnul Cavalerilor are o impresionantă scară elicoidală, care permite urcarea până la terasa care oferă o largă perspectivă peste fluviul Loire.

În următoarea zi, am vizitat unul dintre cele mai mari muzee istorice din lume, cu faimoasa piramidă de sticlă, muzeul Luvru. Muzeu cu caracter universal, Luvrul posedă opere de artă din epoci diferite ale civilizației, din [Antichitate](#) până în epoca modernă, și acoperă o arie geo-culturală întinsă, de la Europa occidentală, Grecia, Egipt până la Orientul Apropiat. Cea mai mare pictură din muzeu este tabloul Mona Lisei, cel mai faimos și îndrăgit tablou din muzeu. Colecția de artă egipteană este una dintre cele mai vaste din lume, având peste 50.000 de piese. Colecția de artă greco-romană e una din cele mai vechi exponate ale muzeului, iar cele mai cunoscute sunt cele două statui grecești, *Venus din Milo* și *Nike din Samotrace*.

După câteva zile petrecute în inima Parisului, m-am întors în țară. Regret că zilele au trecut prea repede și trăiesc cu speranța că mă voi întoarce în această țară minunată. Le recomand prietenilor mei și tuturor oamenilor pasionați de cultură și istorie, celor care doresc să călătorească, să viziteze acest oraș fermecător.

*Camelia Ciolpan,
clasa a XI-a A*

SUEDIA

Dacă ești un fan al frigului, atunci sigur ți-ar plăcea să vizitezi Suedia. Suedia este cea mai cunoscută țară scandinavă. De la capitala țării, Stockholm, la renumele adus de trupe ca ABBA sau branduri ca Ikea și H&M, este imposibil să spunem că Suedia nu este o țară de vizitat. De aceea, mă bucur că am avut privilegiul de a vizita această minunată țară din nord.

Regiunea Skåne este regiunea din sudul Suediei, în care cel mai semnificativ oraș este Malmö. Acest oraș magnific este conectat de Copenhaga, capitala Danemarcei de un pod, astfel că de aici poți vizita ușor și Danemarca. Efectele toamnei sunt cele mai vizibile în octombrie, când am văzut frunze pe toate străzile orașului. Cele mai remarcabile locuri de vizitat sunt în mod cert cetatea din Malmö și biserica Sankt Petri. Întregul oraș este construit în stil clasic scandinav, cărămidă roșie și străzi largi.

Helsingborg este un alt oraș important din sudul Suediei, fiind un nod comercial important. Faptul că este un oraș la malul mării îi oferă o priveliște aparte, iar centrul orașului este unul presărat de magazine specifice suedeze.

Suedia este țara în care am realizat cu adevărat ce înseamnă liniștea în centrul unui oraș. De altfel, țările scandinave sunt cunoscute pentru rata scăzută a criminalității și un sistem foarte bine pus la punct. Fie în centrul orașului, fie în mijlocul naturii, Suedia este o țară a cărei frumusețe rece, arctică nu are cum să nu te impresioneze și să ți se întipărească în amintire.

Mihaela Nechita, clasa a XI-a A

MEINE SCHWEDISCHE ERFAHRUNG

(Experiența mea în Suedia)

Wie wichtig ist es Fremdsprachen zu lernen? Wie wichtig ist es eine aufgeschlossene Person zu sein und die Aufforderungen anzunehmen? Kann eine Erfahrung deine Perspektive wechseln?

Heute werde ich ein bisschen egoistisch sein und über meine Erfahrung schreiben. Wenn man mir diese Fragen vor einem Monat gestellt

hätte, hätte ich geantwortet, dass meine Hauptaktivität die Schule ist und dass ich keine Zeit für etwas anderes habe. Aber nach einer Woche in einem europäischen Projekt, in Schweden, kann ich jetzt sagen, dass eine neue Erfahrung die Perspektive wechseln kann.

Am Anfang war ich ein bisschen zurückhaltend. „Es ist ein anderes Land, ich bin nur ein Ausländerin, meine Englischkenntnisse sind nicht so gut und ich kann mich nicht daran gewöhnen“, dachte ich. Aber ich entschloss, diese schlechten Gedanken nicht zu beachten und habe mich für dieses Projekt angemeldet. Ich musste meine Ängste entgegentreten.

Es war ein europäisches Projekt, basiert auf interkulturellem Wechseln zwischen 6 Ländern: Schweden, Finnland, Rumänien, Italien, Ungarn und die Türkei. Jedes Land wurde von einem Team mit 6 Mitgliedern vertreten. Das Hauptthema war interkulturelles Essen und internationale Einwirkungen. Dieses Projekt förderte die Beziehungen zwischen anderen Kulturen und die Anpassung. Es dauerte eine Woche, in der die Begleiter ein planmäßiges

Programm hatten. Wir hatten jeden Tag interaktive Workshops basierend auf Gruppenarbeit und Interaktion zwischen Menschen aus verschiedenen Kulturen. Wir führten interaktive und freie Gespräche und jede Meinung war wichtig. Es gab auch eine interkulturelle Nacht, in der jedes Team die Kultur, die Kochkunst und die Traditionen seiner Heimat den anderen bekannt machen musste. Wir haben vieles über die Länder, aus denen die anderen Teilnehmer stammten, erfahren.

Aber ein sehr bedeutender Punkt, den ich nennen will, ist die Stimmung. Während aller Aktivitäten hatten wir so viel Spaß. Wir banden Freundschaften, wir hatten Schwächen, aber waren trotzdem ein starkes Team. Und alles passierte in einer freundlichen, entspannenden und zwanglosen Stimmung.

Am Ende kann ich sagen, dass diese Erfahrung meine Perspektive gewechselt hat. Wir sind Menschen, es ist erlaubt Fehler zu machen. Wir leben, um zu erfahren und zu lernen. Ich werde eine Erfahrung wie diese wiederholen, immer wenn ich die Chance haben werde. Und ich werde wieder nach Schweden fahren. QUER DENKEN!

*Ioana-Georgiana Purcaru,
clasa a XII-a A*

CEI MICI SUB LUMINA REFLECTOARELOR de Halloween și Balul Răzuștelor

Ca și în anii precedenți, elevii clasei a IX a A s-au ocupat cu organizarea evenimentului mult așteptat de către elevii claselor gimnaziale (V-VIII) *Balul Răzuștelor*. Această festivitate a fost organizată pentru a

ura un „BUN VENIT!” călduros celor ce ni s-au alăturat de curând. În prima parte a activității, elevii claselor V-VIII ne-au putut încânta cu piese de teatru, cântece, poezii și proiecte Power Point cu tematica *Halloween*-ului ajutați și îndrumați fiind de doamnele profesoare de limbi străine. În a doua parte a festivității, participanții s-au putut bucura de muzica bună, decorațiuni frumoase și de organizarea bine pusă la punct a petrecerii. Atunci elevii și-au putut etala costumele, talentele ascunse, îndemânarea la cioplit dovleci și cunoștințele lor generale despre lumea aceasta. Cum participanții la concursuri au muncit mult pentru a se pregăti, iar nicio strădanie nu rămâne nerăsplătită, toți aceștia au primit câte o mică atenție ce le-a confirmat faptul că s-au descurcat de minune.

Dar cel mai râvnit titlu din seara aceea a rămas *Miss si Mister Răzușcă*. Anul acesta desemnați învingători au fost Ana Maria Lazăr (clasa a V-a A) și Darius Constantin (clasa a V-a B). Opiniile acestora au fost luate la cold: „Chiar nu mă așteptam să fiu aleasă eu, dar totuși speram.” ne-a împărtășit Ana Maria, iar Darius ne-a mărturisit „Am rămas uluit la început, apoi mi-am revenit în simțiri și m-am bucurat din răsuputeri de victorie.”

În opinia participanților, *Balul Răzuștelor* a fost o reușită, dar am vrut să aflăm și părerea organizatorilor legată de modul în care s-au descurcat: „Consider că *Balul Răzuștelor* a reprezentat un adevărat succes, având în vedere feedback-ul pozitiv primit din partea mai multor elevi, profesori și

părinți.” ne-a spus Bianca Ioana Toca, unul din organizatorii ce a sacrificat mult timp pentru a face petrecerea de anul acesta memorabilă. La întrebarea noastră despre criteriile care au determinat desemnarea titlului de Miss și Mister Răzușcă, ni s-a răspuns că „maniera prezentării, îndemânarea și originalitatea” a fost tot ceea ce a contat.

Petrecerea s-a terminat lăsând în urmă un moment unic, așa cum crede și prezentatorul festivităților, Ioan Grasu, și a pecetluit amintirea unei seri de neuitat.

Ana Muraru, Irina Ștefan, Bianca Leoveanu, clasa a VII-a A

CUTIA DE IDEI

Participând de zilele CNI la concursul ”Cutia cu idei”, am fost implicat pentru prima dată într-un astfel de concurs. Mi-a plăcut mult conceptul, dar chiar mai mult, ideile participanților. Am văzut unii elevi prezentându-și proiectele în limba franceză, susținându-și părerile despre anumite subiecte în limba engleză și explicând în limba germană chiar cum se poate face o căsuță din turtă dulce.

Eu cred că cel mai greu a fost pentru cei ce și-au prezentat ideile verbal, pentru că emoțiile îi făceau pe mulți dintre ei să le tremure glasul destul de tare. Dar recunosc că și eu, în timp ce se derula videoclipul filmat de mine, eram destul de încordat. Și tocmai asta este ceea ce face acest concurs să merite: faptul că ieși din mediul tău de confort, că depășești barierele formale din timpul orelor, și chiar îți folosești cunoștințele de limbi străine la un nivel înalt, vorbind liber înaintea colegilor, poate chiar transpirând din cauza emoțiilor, și nu a efortului fizic.

Gândindu-mă la faptul că în 2016 a fost a șasea ediție, mi-am dat seama că multe alte generații au avut șansa de a se bucura de o asemenea experiență, și chiar au profitat de ea. Un lucru extraordinar e că nu s-a acordat un singur premiu I pentru tot concursul, ci pentru fiecare limbă străină în parte. Iar surpriza, desigur plăcută, a câștigătorilor, a fost că premiul nu a constat doar într-o diplomă, ci și într-o sumă de bani. Nimic nu vă împiedică să faceți și voi parte din următoarea generație pentru care să merite o nouă ediție.

Eu votez cu un ”DA” hotărât pentru astfel de concursuri. Să nu vă fie frică să vă asumați rolul de concurent: Give yourself a chance!

Bogdan Huza, Clasa a X-a F

COLORS OF FASHION

Zoom pe Mister

Caslan Crusău: Eu am 14 ani, sunt în clasa a IX-a B și consider că datorită dansului sportiv practicat de cinci ani, am obținut titlul de „Mister Boboc” anul acesta. Sunt un băiat ambițios și sociabil și de aceea m-am integrat cu ușurință atmosferei create proiectului coordonat de seniori. Când vine vorba de seara balului, o emoție de neexprimat mă cuprinde și acum deoarece multă presiune era pusă pe mine datorită coregrafilor destul de complexe și a privirilor ținute asupra mea. După seara balului am rămas același Caslan, cu preocupările care îmi fac plăcere dar și cu responsabilitatea condiției de elev. Iar când vine vorba de anturaj, am rămas la cel vechi. Această experiență unică prin care am trecut mă face să mă dau sfatul să încerci să nu ratați provocările viii, nu se știe niciodată ce vă rezervă desigur.

Zoom pe Miss

Mara-Ilinca Fron: Bună! Am 15 ani și fac parte din colectivul clasei a IX-a A. Îmi place foarte mult să cânt, practic canto de la vârsta de 7 ani, iar dansul mereu a fost printre pasiunile mele preferate. Sunt o persoană care se adaptează ușor la orice tip de situație, stăpână pe mine și sensibilă, îmi place să mă implic în diferite proiecte și așa am ajuns și să mă înscriu la preselecțiile pentru Balul Bobocilor.

A fost o experiență superbă și specială. Caracterul m-a ajutat să mă integrez rapid în grupul de boboci participanți și organizatori, grup care a devenit ulterior o mare familie. Au fost urcușuri și coborâșuri, certuri și multe râsete. Toți eram foarte săritori și, destul de competitivă, ne ajutam cum puteam

Legat de seara balului, a fost minunat, tot mixul de emoții care m-au acaparat, stresul de a avea ținuta perfectă și să nu uit pașii pe scenă sau să nu falsez în timpul piesei, toate erau prezente. Când s-a anunțat titlul de Miss Boboc CNI 2017 am fost mai mult decât surprinsă, nu pentru că nu m-aș fi văzut în stare să câștig, dar pentru că preocupată fiind de concursul în sine, titlul era doar un detaliu minor. Deja fiecare din noi ne simțeam câștigători prin simplul fapt că publicul a fost atât de activ și vocal pe parcursul și în urma fiecărei prestații. Pe această cale reușesc să vă spun vouă, elevilor din CNI, și îmi permit să o spun în numele colegilor mei participanți și al organizatorilor, că, pentru seara de 28 octombrie, pentru atmosfera creată și energia transmisă, Info, ne înclinăm în fața ta!

Viața mea nu s-a schimbat major după câștigarea titlului, m-am întors din visul frumos în realitatea cu teste și ascultări la liceu, poate puțin mai atentă la comportamentul și aspectul meu acum că știu că mulți ochi sunt asupra mea. Acum pot spune că parcă s-au deschis mai multe uși, mai multe oportunități de care, cu siguranță, voi profita la maxim.

Fotografi:

Octavian Matei, clasa a IX-a D

Iustin Grigorcea, clasa a XI-a A

Profesor coordonator: Gerard Preisler

Balul Bobocilor reprezintă o experiență unică în viața de licean a fiecăruia, acest eveniment fiind văzut ca un fel de ritual de integrare a bobocilor în condiția adolescentului. Consiliul de organizare a acestuia a fost constituit din elevi de la clasele a XII-a, care s-au lăsat

provocați de posibilitatea de a manageria un proiect de la faza de concept până la concretizarea acestuia. Ediția de anul acesta a Balului Bobocilor a avut loc la Hotel Central, Sala "Clasic" în data de 27 Octombrie 2017. Tematica evenimentului, "Lights up", a adus un aer fresh sălii prin decorațiunile amplasate și prin atmosfera originală. Ca în fiecare an, în urma preselecțiilor organizate, au fost alese cinci echipe de boboci ce au participat la concursul de "Miss și Mister Boboc". Concurenții au avut la dispoziție aproximativ patru săptămâni în care s-au putut pregăti pentru probele speciale stabilite de organizatori. În ciuda emoțiilor și a stresului din cadrul repetițiilor, seara a fost una de neuitat, deoarece bobocii și-au dat silința și au muncit din greu pentru a încânta, atât publicul prezent, cât și juriul. Titlul de "Miss și Mister Boboc 2017" i-a încununat pe cei mai carismatici dintre participanți: Mara Iinca Fron și Răzvan Casian Crușitu. Deși trăirile au fost copleșitoare, Mara a reușit să transmită o energie nemaipomenită celor prezenți prin interpretarea sa, iar eleganța și finețea au propulsat-o pe treapta învingătorului. Alături de ea, Casian a uluit printr-un amestec fascinant de inocență și stăpânire de sine exteriorizat mai ales în proba de talent, unde experiența de dansator l-a pus cel mai bine în lumină. În plus, se pare că a fost un preferat al serii atâta timp cât cel mai suav moment al invitatului Irina Rimes l-a avut și pe el protagonist. De remarcat că bunul gust a fost literă de lege în seara balului, plecând de la vestimentațiile tuturor participanților, până la muzica delicată și romantică a Irinei, care a înlesnit căutarea sufletului pereche.

Și dacă pentru cei doi a fost o aventură memorabilă, cred că sunt în asentimentul tuturor elevilor, seniori și juniori, profesorilor și organizatorilor că seara a avut o strălucire inedită în ton cu tematica aleasă.

Anita Nistor, clasa a XII-a E

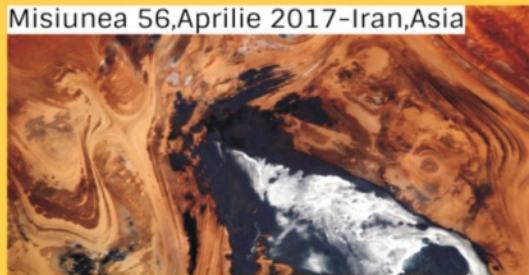
Misiunea 56, Aprilie 2017-Spania, Europa

Misiunea 55, Februarie 2017-Pakistan, Asia

Misiunea 56, Aprilie 2017-Iran, Asia

Misiunea 56, Februarie 2017-Noua Zeelandă
Oceania

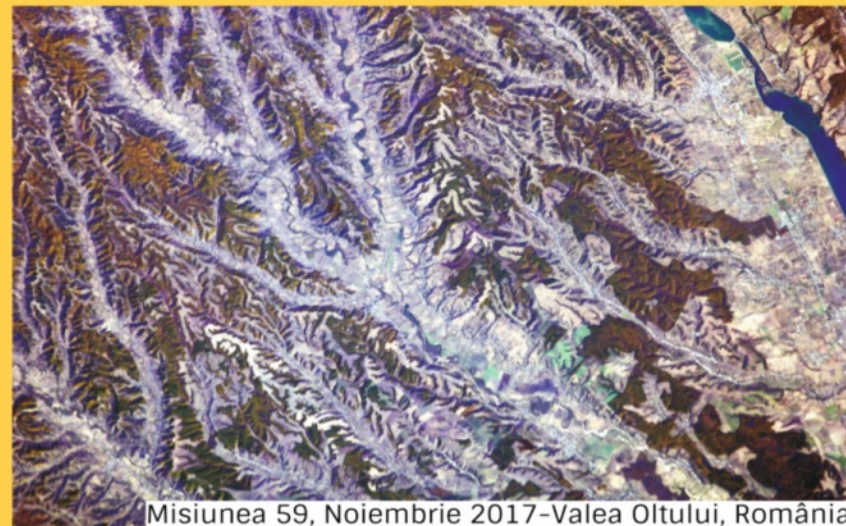

Proiectul EarthKam

iulie 2016-noiembrie 2017

Misiunea 56, Aprilie 2017-Utah, S.U.A

Misiunea 59, Noiembrie 2017-Valea Oltului, România

COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ

ISSN 2065 – 7854

Editura "Alfa"

CCD Neamț

str. Petru Rareș, nr 24

cod 610119, Piatra-Neamț

Tel 0333 401 92

Fax 0233 223 885